

мамъ за добра честъ, защото санитаритѣ, като се изключатъ само нѣколко, по-голѣмата частъ съвсѣмъ не бѣха добри. Всичкото тѣхно милосердие бѣше обърнато къмъ самитѣ тѣхъ; а съ вниманието имъ се ползоваха само механитѣ.

— И така ти бѣше който викаше караулъ? — попитахъ азъ повторително.

— Точно такъ, ваше в-дѣе! — отговори той като си вдигна ржбата до капата.

Той произнесе своето: «точно такъ, ваше в-дѣе!» на глѣдъ съ голѣмо удоволствие, което трѣба да е произхождало отъ съзнанието че той е вигитѣ за раулъ за другитѣ, а не сж викали другитѣ за него.

— Само ти ли си викалъ, — другъ никой не е ли викалъ?

— Точно такъ, ваше в-дѣе, само азъ, — сега изрѣче тия думи даже съ нѣкаква гордостъ и съзнание на собственната си чистота и невиностъ, но изрѣче ги ясно и добръ до толкосъ до колкото това може да направи който не е съвсѣмъ трезвенъ. Той все повече и повече се увѣряваше, че азъ зимамъ негова страна защото той е викалъ караултъ и че веднага ще накажж тия които му сторили злото.

— А въ градътъ другъ никой нѣмаше ли да вика? Нѣкакъвъ шумъ или глѣчка ей-сега не се ли чуваше на улицата?

— Никакъ не, въ градътъ на сѣкждѣ бѣше тихо; само азъ хванахъ да викамъ караулъ когато Василий и Константинъ щеха да ме заколятъ съ сабята

— Е, добръ, добръ!